

винаги обърнато къмъ бебка, а съ другото варди да не би да се доближи до количката нѣкое друго куче.

Ако нѣкой минувачъ се спрѣше да приказва съ бавачката, или да погали беба, Зипъ ще изрѣмжи, или най-малко, ще обърне свирепъ погледъ къмъ непознатия, докато бавачката рече: „Нѣма нищо, Зипъ не се безпокой!“ Но той се чувствуваше отговоренъ и не желаше да се случи нищо лошо на бебка.

И тя отъ своя страна обичаше Зипъ съ сжщата любовъ. Когато се явѣше той при нея, тя почваше да гука, да се смѣе, да му дърпа ушитѣ, опашката, а той се чудѣше, какъ да изрази своята безмѣрна радостъ. Азъ дори почнахъ да завиждамъ на тази голѣма преданность къмъ бебето. Колчемъ го потърсѣхъ, майка ми рече: „Отвѣдъ е у съседитѣ, играе съ бебето!“ Мжчехъ се да не ревнувамъ, защото и азъ много обичахъ бебка.

Единъ следъ обѣдъ, презъ лѣтото, Зипъ си играеше въ задния дворъ, а азъ си учехъ уроцитѣ. Изведнажъ чухъ, какъ бебето изпищя и господинъ Банкрофтъ извика: „Тичай, бавачко, бързо!“ И Зипъ бѣ чулъ писъка. Като свѣткавица полетѣ той презъ портата! Разбра, че нѣщо става съ беба и може да е необходима неговата помощъ. На двора имъ, върху тревата, стоеше количката съ бебето въ нея. Едно грамадно куче — булдогъ — душеше количката близу до лицето на бебка. То съвсемъ не е имало лоши намѣрения и нѣмаше да я увреди, ала Зипъ не разбираше това. Той знаеше само, че тя бѣ изплакала за помощъ и неговата храбра душичка трѣбваше да се отзове незабавно. Съ единъ скокъ той улови нахалника за крака, повлѣче го съ неимовѣрна сила и го захвърли на земята.

Никога по-рано Зипъ не бѣше се борилъ съ кучета. Всички наоколо го познаваха като най-кротко кученце. Даже и булдогътъ го познаваше и се изненада отъ това свирепо нападение. Но кръвта на Зипъ бѣ